Dolovčak Ivan

Krv naša svagdanja

ZAGREB 1940.

Dolovčak Ivan

Krv naša svagdanja

ZAGREB 1940.

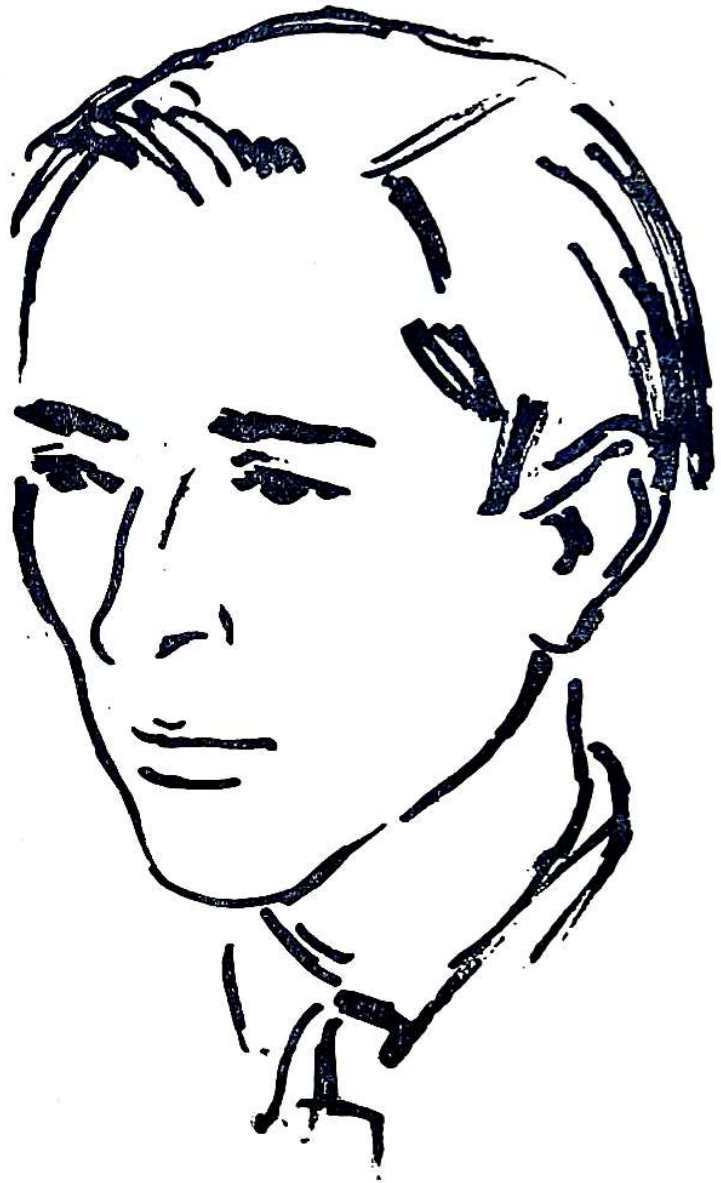

KRV NAŠA SVAGDANJA

Arterije krvi toče se i toče u sumorna jutra
Kroz mozgove, polja i ceste i bolničke stolove
I tako uvijek, jučer i danas i neznamo sutra
Stvaraju nove živote i radosti, tragediju i bolove.

Krv sa golgote, krv sa neznanih bojnih poljana
Krv mojeg oca i djeda i krv od Stubice
Sjeća me krvnog života prošlih minulih dana
Te krvi o kojoj šute i cinično govore samoubice

Krv je majka bola što grize, grči i nikad ne stane
Ta velika Kri na pladnju udova i rana
Tom krvlju Mi živimo, i njom ljudi nas hrane
Umornom krvlju, uoči propasti posljednjeg dana.

Možda će jednog tmrnog tragičnog dana
Isteči ta krv iz naših vjekovnih rana
I nikad više ni za nju ni za nas neče se znat
I sve borbe ovog života vrijeme će vječno sprat.

I opet rijeke krvi toče se i toče u sanjiva jutra
Kroz mozgove, polja i ceste i krčmarske stolove
I tako uvijek, jučer i danas i neznamo sutra
Stvaraju razne živote i radosti, tragediju i bolove.

PJESMA MRTVOM PRIJATELJU

(u spomen A Butiji).

(Lahko je umrijeti, ali je teško ne živjeti više.)

Barbis

Zar zbilja životi uvjek prolaze tako hitno
I borbe za život su grube, nepojmljive hipoteze
Zar taj život nema neke veče, neke trajnije veze
Zar samo jad i borba na tom su svijetu bitno.

I sada na tvom grobu gori siva svijeća
A tebe nema, u sivom danu sjećam se lektira
Šopenhauera, Spinoze, i Niče me podsjeća
Što gutasmo ih strasno iz duševnog nemira.

Gle cvate cvijeće. Ja gledam polunage žene
Što gutasmo ih strasno iz duševnog nemira.
Dal su žene? ne znam, ah možda su hijene
Što žele mozak, dušu popiti i žile.

Oh ja čujem glasove iz neznana svemira
To glupa neka pesnica oborila je mladost
Oh ja poznam duše naše pune iskonskog nemira
Duše kao cvijeće koje nikad ne dočeka starost.

Zar zbilja druže, životi prolaze tako hitno
I borba za život su grube, nepojmljive hipoteze
Zar taj život nema neke veče, neke trajnije veze
Zar samo jad i borba na tom su svijetu bitno.

LJUDI.

Masa njih čeka prek klinikama
Masa nijemo gladnih i skrpljenih ljudi
Ljudi, koji su sve drugo nego ljudi ovoga života i vijeka.

Ljudi sa kojima se pune gladne listine kriminalnih anala,
Ljudi koji prodaju svoju krv za hašiš,
Ljudi mansarda, sjenika i štala,
T. B. C. i veneričnih bolesti i bjede
Ljudi bez prizornih, balasta i smrada,
Ljudi, koji su sve drugo nego ljudi ovoga života i vjeka.

NAŠE GROBLJE U JESENI.

U nepojmljivoj hladnoj tišini i vedroj samoći
Gdje putevi su tihi, a životi tako daleki i strani
Tu zakopane su moje misli, drugovi i sanje
Što sanjah nekoć o sreći, o ljepoti, o sumornoj mladosti.

Koliko je mladosti zakopano na putevima tihim?
Našeg vječnog stana, našeg groblja u jeseni
Zašto putevi tihi ne govore o vječnom snu mladosti mojih drugova
Zašto šute srca puteva, tvrda zatvorena srca groblja.

Zar zbilja horizonti naši usko su vezani na putevima groblja
Zar srca naša, um i život svršava na putevima groblja
Jeli život taj cijeli stvoren u jesenje doba?
A ipak ništa više od sveg toga
jedan tihi posljednji sunčani put do jesenjeg groblja.

VEČERI U JESEN.

(Varaždinske Novosti Božić 1938.)

Negdje nad periferijom zaboravljenog grada
Što tone u večernji suton, tiha.
Se čuje pjesan trudnih pečalbara
Monotona pjesan bezličnoga sklada.

Već odišu njive i opustjeli puti
Jesenskom samoćom i opadalim lišćem
Tek negdje jato nekih mrkih ptica
Besciljno leti nekud, monotono šuti.

Negdje nad periferijom zaboravljenog grada
Što obasjan budnom mjesečinom blijedom
Umiru zadnji zvuci pjesme pečalbara
Zvuci bolnog tona, svakodnevnog jada.

SONET PROPALOG ČOVJEKA

Životi naši se gase
U tamnim izbama grada
Gdje tuberkulozna groznica vlada
I gdje samo za patnju zna se.

O minulim danima ja se sjećam.
Život mi pada
U beskraj svih zgorjelih nada
I tonem u potapu mase.

Svi Vi krvarite gadno
I život taj križni je put
A nije Romeov splet.

Minervo plači, život je propao jadno
Još utjehom našom u patnji
Kojom oplakujemo sonet.

ROBIJA MOJEG ŽIVOTA.

Robujem ropski paklenu robiju i čekam na nešto
I stenjem na postamentu bodljikavog života
I gledam u neznane svjetove, u tminu
ne plamte li negdje sunčani svjetovi
iz doba 1001 noći. I vremena Don Kihota.

Ja robujem paklenu robiju i čekam na nekog
A mogu li irealni svjetovi i mašte
donijeti onog, onog nekog, ono nešto
Ono nešto što donosi mir ko more.

I kad stignu svi oni koji donose mir
ja rob ropski, padam ničice pred Vama
I pred Vama, ljudi, što neznate za tihu sućut,
Što neznate ni za bol bdijenja dugih tužnih dana.

O Vama i za Vas pjevam ovu muku
Svi životi će naši za vas biti mutni
na zgarištu iluzija naših Vi ćete histerično lajati.

Kakve muke, robije, kakvi pjesnici i lažovi
Gdje su Vaše rime, Lire i meditacije Vaše
Kad rulja opsjeda i nebo i Boga i čovjeka palog.

NOĆNA NOSTALGIJA.

Sada umiru uzdasi i bolovi i ljudi
a kiše krvare i plaču
I ljudi plaču i griješe, griješe u utrobi majke
Jest to je život.
Gle sad je život vedar, sada sumoran,
i ja osjećam svijesno
Kako tonu sviju mojih snova poražene flote
i posljednji bojovnici
I sada u noći vidim, na silu da ljudi
Zakapaju me živog.
Ja osjećam na udovima svelim
misli jednog svijeta, ko vapaj makina,
ko žutu velku bolest nad skršenim tijelom
Tako plovi život nad našim životom
ja ge gladam i zapanjen stojim
ja bijedno pseto jednom cijelom svijetu.

RODJACI BOLOVA.

Ja sam rodjak bola
Ja ljubim bol što čeznutljivo gine
Ja ljubim svakog ko je ovjenčan njime.

Ja ljubim svakog ko boluje u tuzi
Ko sjetno trpi, kog tuku nevolje ljute
Ko kada kiša za jesenjih jutra
Tromo ispire polja i pute.

Ja neizmjerno ljubim svakog ko je rodjak bola
Ja ljubim sjetne napuštene i slijepe
Oh ja ljubim sreće, zle ljude i bolove ljepe.

Ja sam rodjak bola
Ja ljubim bol što čeznutljivo gine
Ja ljubim svakog ko je ovjenčan njome.

UMORNE SLUTNJE

Negdje nad obzorjem zaboravljenih slutnja
Što je obasjana podsvješću razgoljenog neba
Uvjek strašna ludost glavom našeg tutnja
Uvjek kruta zbilja nad masama vreba.

Već umiru mase i opustjeli ljudi
Kozmičkom samoćom i opadalim duhom
Tek negdje čovjek koji, trza se i budi
I malo srca, bolnog srca, daje nam i nudi.

I tako nad obzorjem zaboravljenih slutnja
Srce naše pati, grči se i steže
Ali još uvjek banalnost ovim svijetom tutnja
Dok iluzije naše, uvjek, ovaj jauk veže.

PJESNIČKA GLAD.

Indolentne snove pjesnicima radja
Glad sto oblika što ih život piše
Kronična glad od presitosti sladja
U gladi gdje snovi približuju se tiše.

I tako onda snovi pokazuju nam često
Razlog svega življa što ždere i ždere
I nikad smiso za život nije na svom mjestu
I svijet ne misli, već živi preko mjere.

Indolentne snove pjesnicima radja
Glad sto oblika što ih život piše
Glad što boli, grči, smrt od gladi sladja
U smrti gdje snovi tiše, približuju se tiše

U TUZI.

Bolesne crne slutnje plaču pomamno ko prosjaci pjani
i taj me crni zanos podsjeća u tuzi,
gdje se grizu zle sasvjesti tmine i svijetla.
Sad slušam bitku živaca,
i osjećam kako živčevlje gnjavi mozak i dušu
i kako plaču krvne arterije.

Djeca plaču, zraci sunčani plaču, bogovi umiru.
Mlazovi mrtvaca teku, sablasti lutaju po danu
a u krčmama luduju nage žene, djeca i sveci.
I čuje se gdje neka usta govore o dobroti svijeta,
i glavna tema te dobrote je tuga.

Tuga koja bolno jeca i zvoni na pogreb.
I ljudi tužni što plaču na grobu kulture,
i grijesi što u svemiru kunu za dušom pobjeglom i pustom.
Zgažene nade grče se u blatu,
i tuga, i ja, i moje crne slutnje
sve zagonetka je i tajna,
i tko će ikad znati pročistiti mrak u tuzi i tajni.

KOZMIČKI VODOSKOCI

Naš je život ladja, što plovi iz bombardirane luke,
krvave utrobe pakla
u neznane neke pučine, u zalive vihora
gdje plešu nimfe ples smrti na pjeni od valova
ko okrutni, strašni, historijski gusari,
srednjevjekovni pirati pod gustim velom zločinstva.

Jest. Daleko su vodoskoci usahlih nebesa
naše galije su trule od otrovnih sokova života
da dodjemo do ljekovitih vodoskoka neba,
I mi tonemo od zla, a već žedni života.

I nigdje svježih voda na pustom oceanu života,
sve same nimfe, gnomi, tajne i dubine
sve to je ljudski sasušilo mozak.
I svi smo roblje, žedna djeca vina
i gušimo se u vlastitom znoju,
i lajemo na lancu, pod lokotom, na mjesečini na dnu.

I mi bi htjeli o veliki Pane
svježinu tvojoh gaja i vodoskoka neba
htjeli bi o — Pane — proći putanjama hladnim
sanjati o duši, o sreći o kozmičkoj samoći.

TRIPTIH.

Mi u sebi nosimo bol, zgrušenu krv i jad
o to nisu pjesme.
Tri otrova to su, tri smrti.
Iz trolika ovog krvožednost plamti
u njem život gasne i ludilo vri.
I mi u sebi nosimo utjelovljenje zala,
proklete zle kobi i djavolski lik
Smrt, sjetu i život
Ah! Da! I život.

SMRT POEZIJE.

Sad grobovi zijevaju ko napukla ždrijela topovska
i mrtvački jauci zru
i negdje smrdljive lješine po gradovima leže
a poezija bez hrama luta na kiši tanadi i čeka:
Pobjednika, Smrt ili život.
Na dnu života i ljudskog pada,
plima pomješane krvi dosiže do grla
i ceri se ogavna glupost.
Ljepote, pjesništva, ni sreće nema i nigdje ih nema,
poeziju gledam gdje na kiši tanadi dršče i plaču
i čeka na novog Bodlera, Remboa i Jesenjina
samotna i sjetna.
u sred grobova napuklih ko bremenit život.

ILUZIJA BOHEMA.

Piti stogodišnje vino iz suznih pokala
čitati bijes Balabanove, traktate, iz toplih dlanova muza
jesti stare komade kruha što mirišu na korice novih knjiga
sanjati o glazbi što plamti u srcima ko čežnja za mirnoćom
i biti sam, odjeljen, autonoman i tiho zaključan u stranice
velikih i mudrih knjiga,
to znači biti bohem?
Oh ne, nemislim tako.
Već razdrijeti košulju zamazanu i staru,
baciti se pod kavanske stolove i piti, užasno dugo piti
stogodišnja vina iz suznih pokala života,
sakriti se iza barikada knjiga vrlo pomno, i dugo biti sam,
i biti živa enciklopedija.
napadan
zgažen
ponižen
nepriznat
i biti dugo- ah vrlo dugo sam.

IZGUBLJENA SREĆA.

Uplakana nježna sreća naša slazi
Tiho sa visina a na nju se plazi
Sudba našah dana gorka kao otrov
I ni jedne riječi da tišinu prekine
Već svugdje mjesto sreće, samrtnički hropac.

I tako čovjek traži sreću u svemiru
Gdje kreće se rulja krvožednih desanata
Traže ljudi sreće na bojnim linijama
Sreću traže u atomima u meteoritima
Al svugdje mjesto sreće samrtnički hropac.

Uplakana nježna sreća naša slazi
Tiho sa visina, a na nju se plazi
Sudba našeg svijeta gorka kao otrov
I ni jedne riječi da tišinu prekine
Već svugdje mjesto sreće, samrtnički hropac.

RAT

Dolazi rat u krvavoj košulji ko krvnik
I sječe nam glavu, a na modre udove
pakleni tuševi ratnoga mlaza pljušte
ko mačevi na giljotini.

Paklene scene prolaze ko zloslutne ptice
što grakču na svježim grobovima koji se puše,
i krvavi masni strše skeleti.

na kojima su mnoge pukle glave.
Oči u okviru trupla sablasno plamte,
i nevidljivi akord nečujno struji
a rat pleše mrtvački ples.

Padaju ideje ko sazreli plodovi
i mi padamo u neznane i tamne prostore,
i gledamo jasno dimenzije svoje svijesti
od prve rečene riječi
do posljednjeg trzaja, kad naš život stužu termiti,
život i mozak.

Slušajte ljudi, koji je to djavo
kakav je to hladan jauk.
lupamo dlanovima, nogama i kljastim udovima
o lukove nebeskoga svoda
o šuplje grmi nebo, ko prazno bure.
Gdje ste ljudi?, zar posljednji čovjek
pretvorio se u stroj što ga grize rdja.

PJESMA BEZ SMISLA

Cijeli taj naš život je pjesma bez smisla.
I ljudi, žene i djeca, ratovi i mir
i glazba i pjesme i ljudska umijeća,
i to sve, o baš sve je pjesma bez smisla.
Jer gdje su plodovi tog životnog rada
u krici koja struji sa zapadnaa fronta.
Jel smiso život? Rad? Pjesme? Suze?
Jel ljudi? Mnogo krvi? Život ili Smrt.
Sve je to ništa! I sve je bez smisla.

Gle! Nova karta razgaljene Evrope
koje nema i nikad biti neće
i koju je zamislio koji jadnik
u staroj kakvoj krčmi, kraj polupanih flaša.
A ova bijedna izgladnjela lica,
u očima im struji požuda za pljačkom i paležom,
i još viču!
Viču ljudi, žene, djeca i pomamne fukare, prosperitet.
Sad zaradu možemo steći na grbači bojovnika.
I mi koji praiskonske grijehe nosimo u tijelu i u duši,
gnjile grijehe i smrad,
i koji imamo dušu krvavu u toplom i razvaljenom truplu
i ta duša koja bijedno traži izlaz iz sveopćeg kaosa
o sve to, sve je bez smisla.

I taj život, pjesme, Šekspir i Homer
o sve je bez smisla.
Šta mi možemo i trudimo se,
o sve, baš sve je bez smisla.

JA PJEVAM VAMA LJUDI

U nevolji nad svim ja skršen stojim, u glavi
bolesne ideje zru
svih mojih snova plače poraženi plač,
mi svladani smo. I poraženi klečimo,
naš vjek, naši životi.
Gdje možemo živjet sad? Mi pjevamo njemu
o slavni osvajače,
Ti ingeniozna luč i apsolutni gospodar,
ah, mi vjerovati dugo nismo htjeli,
da imaju tvoje ruke magičnu moć
kojima lomiš aureole svetih bojovnika,
i tad kad će pasti posljednji arhipelag
i kada trube najvećih bojovnika, i zvona sa sviju crkava
Tebi, i Vama o ljudi zvone.
Vi, koji stvarate vještačke munje, ugodne plinove i
zračne čete,
i koji države lomite na leđima sinova staroga svijeta
mi pjevamo Vama sada, gospodo.
I ako cijeli dan i svaki sat umiru ljudi, žene i djeca
ko robovi pod udarcima sunca,
i ako pijani plešemo vrzino kolo na izvoru smrti
i pjevamo tebi sada čovječe!

Ah, dragi ljudi, pjesme su samo požarne plime
i ljudske glave gore ko ivanjski krijesovi
i čuje se stih tvoje himne o čovječe o pobjedniče.
Mi tražimo tebe, močni čovječe,
Iako se topla ljudska krv po asfaltnim pločama lije
iako se čirevi zemlje puše i smrde po ljudskim kostima,
vječno pjevamo Tebi, o čovječe.

NA RUBU PAMETI.

Nisko padaju mozgovi, pobjednička ludost triumfira
hodamo između ideja krnjih, trudnih i bolesnih napuštenih
duša,
pjevaju litije duševnih prosjaka na piedestalu ludila
i pjevaju pjesmu duševne disharmonije.
Pjevaju o Inkvizicijama, Erazmu,
pjevaju o svadji biskupa i pada,
o Aleksandru i Luciji Bordjiji.
Simfonije sjetno plaču i cvile nad grobovima Betovana i
Lista,
i tiho plaču kandila pred ikonama Rafaela i Večia
što sakrite od ljudi, gnjiju i trunu.
A horovi duševnih bogalja pjevaju na portiku
Mikelandjelovih crkava i, mašu požutjelim prstima.

A negdje sjetno plače kandilo mojeg stiha
sjetno i tiho, skoro nečujno
pred ljudima na rubu pameti,
pred ikonama madona,
pred kipovima muza i divne Ofelije,
Sjetno plače žižak moga stiha
u predvečerje ruba pameti.

ZAŠTO SMO SIROMASI.

Kad život naše nerve nadahnjuje hladnom nesrećom
i mi plivamo na plimi žalosti i bjede
i biva nam jasno, kako negdje nepoznat netko
nad našim životom je gospodar i kako smo robovi
i kako se gušimo za koru kruha.
I sad u jutro naše svijesti dolazi nam pomisao
na ljude koji saginju glave pod tudje krovove,
jer nije loše sakriti se od glada i bjede.
Sakriti se čvrsto na kraj sviju zala i tmina
i plakati, dugo teško plakati
i plakati, dugo teško plakati
O nepoznato strano, koje jesi.
Gledaj nas!
Gladni smo!
Siromašni smo!
Tužni smo!
Kljasti smo!

Teško plačemo sa psima i pticama
na raskrižju života i cesta i nemislimo zlo.
I strašna glad nas mori,
žedni smo života
mi posljednji rodjaci sotone.
Mi zemaljsku kuglu tražimo!
I kruha tamnog ko vrelo podne nad zidovima plača
Sve je to naše, ah sve je to naše
nas siromaha.

ELEGIJE NAD RANOM EVROPE.

Bolna rana Evrope, krv se zemljom razlijeva
u vapaj masa gozdene ptice lete i miriše
lješeva smrad
a negdje u skloništima maske tupo bulje predase
i na pečenoj rani Evrope pjenušavo buči hazard.
O čovječe! Čovječe! Udes te skrši do gola
i ti padaš pred Vendemirskim stupom u oči pada Pariza
i laješ ko gladni šakali, laješ na Mont Martru i Denkerku,
i laješ i štekčeš ko strojne puške,
ko pas
a na pečenoj rani Evrope,
pjenušavo buči hazard.

GRIJEH

Gorak praiskonski grijeh, što duše žuču nataplja
u sjeni crkava, u koljevkama života i smrti je grijeh
svemočan.
I netko posljednjem čovjeku šapće,
kada ga ostavlja svijest
o ludo! Čovječe, Ti stojiš napušten, gol, jadan i sam.
Čovječe! Užasan grijeh, eto! Ždere ti srce
i krvavo ždere ti truplo kojim miriše požuda,
i kad padaš ničice na koljena ko pahulja
napušten i sam,
zar zbilja nije i nije te stid.
Grijeh te udara nogom
ždere ti truplo,
o griješe, zgazi nas,
gorak praiskonski grijeh.

NOĆ U MALOM GRADU

(Mojem rodnom mjestu).

Noć je došla tiho u posjete malom gradu
Noć što sablasti nosi i utvare gole
Noć izvire iz groblja gdje križevi u hladu
Tihu sućut vječno šaptaju i mole.

Ja sada hodam sam i pjevam toploj noći
Pjevam o jantarnim mlazovima što se iz noći cjede
O dušama što pate i plaču, ah ja ću skoro poći
Na izvore noći, gdje ljudske maske blijede.

I noć dolazi tiho u posjete malom gradu
Noć, što grijehe nosi i utvare gole
Noć što izvire iz groblja gdje križevi u hladu
Tihu sućut vječno šaptaju i mole.

REVOLT

Danas u našim dušama vriju tihi i nemoćni protesti
ljudi u predgradjima plaču ko sirene tvornica,
a u dalekim i neznanim gradovima
plešu ljudi na pomičnoj vrpci kolosa, giganta i makina.
Sve je pomična vrpca.
I ljubav i bol, i stradanja i patnje,
sve tiho klizi na pomičnoj vrpci neumoljivih makina.
Čovjeka nema. Naroda nema.
Nema ni srdaca, ni dana ni sunca.
Samo sutoni orgijaju i cere se zlobno,
Sutoni života što tiho klize na vrpci makina.

O pjesmo strojeva i bola.
Revolt. Sve je revolt, i život i rad i stvaranja.
I mi ljudi radjamo se i umiremo u vrijenju revolta.
I to je sve, a drugo sve je nama nepoznato.
I morali i etike, religije i pape,
sve, sve je to besmisleno,
svega nema i nikad biti neće.
Ima samo jedno!
Vječni revolt koji tiho klizi na krvavim vrpcama
makina.

SANJARENJE O NOVCU

Moje se pesti stežu ko smrtni zagrljaj naočarke
što sikču i pište, razaraju i nište,
prijete suncu i nebu i globusu što nemirno luta i plače.
Moje se pesti stežu za novcem i novcem.
I gledam! Cijeli se globus topi ko staklo.
Sve propada. I miso, logika, kipovi Fidije i filozofija,
sve, sve propada i nestaje.
Gle! Al neko blještavo biće u grimiznom ruhu
prolazi kroz pustoš života
i dere se i više!
Ja jedini ostajem,
ja smisao i život
ja svemočni novac.

AH ONI PRIJATELJI.

Prijatelji jesu, kada novac zvoni, toči se vino
i glave kad su vrele.
I smijeh kada žubori ko papir mirisnih banknota,
i onda prijatelji jesu.
Ali kada svega toga nema,
onda nema prijatelja.
A kada teret uzimljemo svih ljudi na se, kletve
i sramote
i kad jad vlada s nama,
nikada,
nikada i nigdje nema prijatelja.
Nema onda naše prijateljske pratnje.
Čovjek je bezuman i sam .
ah neka, da čovjek je sam i svoj.
Ah kako je dobro biti sam,
sam i tvrd,
tvrd i tih ko mramorni kipovi tihih i povučenih samoća,
biti sam.
Bez igdje ikoga na zemlji.

METAMORFOZA.

Gdje smo mi lude? Kuda gazimo
Naše su noge trošni kameni stupovi crkvenih portika,
što tromo čekaju vjekove budućih sankilota,
tankova i strojnih pušaka.
Gdje smo mi lude?, kuda gaimo.

Iz dubine života lješeva gaze i plaze
te mistične litije budućih metamorfoza,
lješevi Nerona, Marksa, Krista i Napolenona
dok mase viču Zig heil, dolje ovi i oni
a divlje horde kradu, pale i kolju.

Gdje smo mi lude? Kuda gazimo
Naše su noge trošni kameni stupovi crkvenih portika
što tromo čekaju vjekove budućih sankilota,
tankova i otrovnih plinova
gdje smo mi lude, kuda gazimo?

FINIS

KRV NAŠA SVAGDANJA

Na svojim i tudjim putevima
u kavezu gorkoga življa
pod svetiljkom gorčine sjedim i zapisujem:
Kako hodam godinama, po gradskim ulicama,
razgovaram sa pelivanima a, bohemima,
malogradjanštinom
i svračam u mansarde,
podrume
ludnice
bolnice i zatvore,
a krv tiho sipi u jesenja svitanja.

A vršnjaci moji u mom zavičaju
lenjivo snatre o ženama i bludnicama,
piju iz bezbrižnosti u kavanama i bircuzima
luduju za modom, za filmom
za jeftinom lektirom,
a krv dalje sipi u jesenja svitanja.

A ja (dragi prijatelji) dok sam ustajao iz sjenika,
iz lišća i štala
sa lektirom Barbisa, Marksa i Tome Akvinskoga,
znao sam da ljudi u mom zavičaju,
ljudi u ostalom svijetu bezbrižno žive i planduju
i sanjaju o bludnicama.
A krv raskošno pada u siva jesenja jutra.

LOMIM BACAM PERO KIDAM SVOJE PJESME...

Tiskara Ivan Rast Zagreb P. Radića 30